

det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) brugte, og som den ærede Finantsminister ikke fandt sig behagelig berørt af. Den høitærede Finantsminister sagde endelig, og dermed skal jeg slutte, at man ikke i nogen Henseende gif de private Borgere for nær; man lod dem jo beholde deres Eiendom uden Vider, og man aabnede dem en Afgang til, naar de vilde bygge, at kunne komme til det paa moderate Betingelser; hvis de ikke vilde det, kunde de lade det være, saa beholdt de deres Eiendom, som den var. Dette forekommer mig at være en Maade, hvorpaa man ligesom tilhyller hvad der egentlig er Pointet. Den høitærede Finantsminister siger: de beholde deres Eiendomme. Ja, det er rigtigt; de beholde de Eiendomme, saaledes som de hidtil have haft dem, men Spørgsmaalet er jo netop det, om ikke deres Eiendomme faae eller om de ikke kunne gjøre Forbring paa, at deres Eiendomme skulle kunne faae en anden Dvalitet, en anden Dqualification, under en vis Eventualitet. Det er den forsøgte Værbi, man ikke vil lade dem faae, og som man efter Finantsministerens Anffuelse ligeledes vil formene dem Afgang til Domstolene for at faae prøvet. — Siden jeg engang har begjært Ordet, skal jeg kortelig udtale, at uagtet det er forekommet mig, efter min Opfattelse af Sagen, at der kunde være Meget, der kunde friste til at stemme for et Vindringsforslag som det, der er stillet af et Mindretal i Udvalget — ikke af det Mindretal, der er Ordfører, men af et andet Mindretal — kan jeg dog ikke ansee det for rigtigt, og det ikke blot eller saameget af de Grunde, der allerede ere udtalte, men navnlig fordi det forekommer mig, at da der staaer modstaaende Paastaaende imod hverandre fra begge Sider, da der fra de Privates Side paastaaes, at det er deres Ret, at faae deres Eiendom til fri Benyttelse, naar Fæstningsværkerne bortfalde, og da der fra Statskassens Side paastaaes, at de ikke have en saadan Ret og kun kunne komme i Besiddelsen af den, naar de betale, — bør man ikke uden tilstrækkelig Undersøgelse, uden at have givet enhver af Parterne Leilighed til at faae Spørgsmaalet retlig afgjort, træffe en Bestemmelse, der giver Fordelen i den

ene af Parternes Hænder. Med andre Ord, den Afgjørelse, der blev truffen ved Loven af 1852, vil jeg for mit Vedkommende ikke anbefale ved denne Leilighed; thi naar det er tvivlsomt, om de Paagjældende have den Ret, hvorpaa de gjøre Paastand, indbrømmer jeg, at der ingen Grund er til at ffænte dem en saadan Ret, og derved maaffee gjøre Afkald paa en meget bethdelig Indtægt for Staten. Jeg anseer det derfor ikke for at være rigtigt at stemme for dette Mindretals Forslag. Derimod agter jeg at stemme for det af den ærede Ordfører som Mindretal stillede Forslag; thi derved aabner man den Udvei for Staten, at den — forsaavidt de private Ciere ikke maatte have viist sig villige til at erhverve med et Slags Kjøb den Ret, hvorom der er Spørgsmaal — kan lade være at sælge. Paa den Maade giver man altsaa Staten i Birkeligheden et Middel til at holde den endelige Ordning af Sagen tilbage, indtil Spørgsmaalet har fundet en rimelig og billig Afgjørelse ad Overenskomstens Veie.

Fallesen: De første Ytringer, det ærede Medlem her ved Siden af fremsorte, vare ganske vist rigtige i deres Almindelighed, og det Samme gjælder om, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) udtalte om Servituten, og navnlig om det Exempel, han anførte; men det forekommer mig, at disse Ytringer have det tilfælles, at de ikke passe i dette Tilfælde. Det sidste ærede Medlem talte om en Weirmølle, der eiede Byggegrunde omkring sig, som den solgte, men paa den Betingelse, at man ikke byggede derpaa over en vis Høide, fordi den vilde have et tilbørligt Vindsfang. Men saa gif Weirmøllen en god Dag sin Veie, og Jernbanen kjørte nu, hvor Weirmøllen havde staaet. Skulde saa Jernbanen have Lov til at forhindre Vedkommende fra at bygge høiere, spurgte det ærede Medlem. Vilde det ikke være ubilligt? Jo, det er fuldkommen rigtigt, men Sagen er den, at Exemplet ikke passer; thi Weirmøllen — her i dette Tilfælde Fæstningsvolden — er ikke gaaet sin Veie; det Spørgsmaal, naar den er gaaet sin Veie, ligger meget langt henne, den gaaer meget seent sin Veie, det kan jeg forsikre det ærede Medlem om.